

BEROEPSBELANGEN

DE VULCANISEERKETEL VOOR DE RECHTBANK

Gelijk in het vorige nummer vermeld, was de Ambtenaar O. M. van het vrijsprekend vonnis van den kantonrechter in hooger beroep gegaan en zoo diende de vulcaniseerketel-kwestie den 18en October j.l. voor de Rechtbank te Tiel. Als deskundige was wederom gedagvaard de technische ambtenaar voor het Stoomwezen, die indertijd de overtreding had vastgesteld. Ook het keteltje was opnieuw ter terechtzitting aanwezig.

Na de gebruikelijke formaliteiten zette de deskundige uiteen waarom het vulcaniseertoestel onder de Stoomwet valt: de benoodigde temperatuur wordt verkregen door in den ketel stoom voort te brengen en den druk daarvan zooveel op te voeren tot een temperatuur van het water van 170° is bereikt. De gebruiker van zoo'n toestel heeft dus een akte van vergunning noodig.

De President: „Is dat altijd zoo geweest? Deze toestellen worden toch algemeen en al jarenlang gebruikt.”

De deskundige: „Sinds anderhalf jaar is het Stoomwezen er toe overgegaan om deze toestellen te controleren.”

De President: „Zijn aan dat toezicht kosten verbonden?”

De deskundige: „In de eerste plaats de veranderingen overeenkomstig de voorschriften, die ongeveer *f* 130 beloopten. Het is wel veel, maar het is nog niet gelukt om dit goedkoop uitgevoerd te krijgen. En dan de akte van vergunning waarvan de kosten slechts *f* 15.— bedragen.

De President: „Máár *f* 15.—!”

De Officier: „In het Stoombesluit zijn minimum-eischen voorgeschreven waaraan stoomketels moeten voldoen. Zijn de daarbij genoemde veiligheidstoestellen op dezen ketel aan te brengen?”

De deskundige: „Nee, dat gaat niet. Voor deze keteltjes zijn daarom speciale voorschriften gegeven.”

De President: „Is dat bij algemeenen maatregel van bestuur geschied. Wij kunnen daaromtrent niets vinden.”

De deskundige: „Ja, er is een speciaal besluit voor.”

De President: „Weet U ook van wanneer?”

De deskundige: „Dat weet ik niet precies.”

De President: „Ja, maar dat zouden wij toch wel willen weten, daar zitten wij hier voor.”

De Verdediger, Mr. Rink: „Het is er niet; ik heb alle kon. besluiten nagezocht, maar heb niets kunnen vinden.”

Daarna was het woord aan het O. M. De Officier begon zijn requisitoir met te betwijfelen of bij de totstandkoming van de Stoomwet ook deze toestellen waren bedoeld; de geheele inrichting van het Stoombesluit wijst er op, dat aan deze toestellen niet is gedacht. Ten slotte dient echter het onderhavige toestel aan de wet zelve te worden getoetst en dan meende spr. dat het werkelijk een stoomketel is. Het gaat er om of het is ingericht en bedoeld om stoom voort te brengen. Wanneer wij hooren, dat in den ketel met water een temperatuur van 170° wordt opgewekt, dan is dit alleen mogelijk door een deel van het water in stoom te doen overgaan om aldus een druk van 7 atmosferen daarop uit te oefenen. Er wordt dus stoom voortgebracht. Of deze uit het toestel al dan niet verdwijnt, doet er niet toe. Het toestel is dus een stoomketel en verdachte had een akte van vergunning moeten hebben. Deze kon hij niet toonen en dus is hij strafbaar. Wat betreft de strafmaat, deze kan, daar het hier een principieele kwestie geldt, minimaal zijn. Spr. requireerde derhalve, dat verd. zal worden schuldig verklaard en veroordeeld tot f 1.— boete, subs. 1 dag hechtenis.

Hierna was het woord aan den verdediger Mr. Rink. Deze meende, dat het O. M. niet in zijn eisch zal kunnen worden gevolgd, omdat 1e. de ketel niet onder de Stoomwet valt en 2e. de dagvaarding geen strafbaar feit inhoudt. Spr. vond het optreden van het Stoomwezen op zijn minst genomen vreemd. Deze keteltjes dateeren van 1855 en het toezicht op de stoomketels van 1869. Al dien tijd heeft het Stoomwezen nooit beweerd, dat zij onder de Stoomwet vallen. Volgens den deskundige is slechts één ongeval bekend, dat bovendien nog aan onvoorzichtigheid was te wijten. Vermoedelijk is dus de beslissing met fiscale bedoelingen genomen. De beslissing is merkwaardig omdat er onder de oude wet veel meer reden was geweest om zich met deze toestellen te bemoeien. Daarin staat: „het is niemand geoorloofd een stoomketel,

onverschillig voor welk einde, in werking te brengen, zonder... enz. Als er reden was geweest om op te treden, dan toch alleen onder de oude wet. Het Stoomwezen volgt thans deze redeneering: deze ketel brengt stoom voort, zij valt niet onder de uitzonderingen bedoeld in art. 54, dus is een akte van vergunning noodig. Spr. meent, dat de praemissie van het Stoomwezen juist, maar dat de conclusie onjuist is. Als men erkent dat deze ketel stoom voortbrengt, dan volgt daaruit niet, dat het ook een ketel is die onder de Stoomwet valt. Want wanneer men het Stoombesluit leest, komt men tot de conclusie, dat alleen toezicht bedoeld is op ketels die stoom afvoeren. Derhalve moet art. 1 doelen op ketels die daarop zijn ingericht. Dit leidde spr. af uit art. 6 van de wet: „Bij algemeenen maatregel van bestuur wordt bepaald aan welke eischen de in art. 4 bedoelde toestellen en hun toebehooren moeten voldoen.” Gaat men nu naar het Stoombesluit om te zien aan welke eischen een stoomketel moet voldoen om onder de Stoomwet te vallen, dan blijken dit alleen toestellen te zijn, die stoom afvoeren. Daar staat o.a. dat elke ketel moet voorzien zijn van tenminste één zelfwerkend voedingstoestel, enz. en van een zelfwerkend middel waardoor watergebrek wordt kenbaar gemaakt. Wat is de bedoeling van het eerste voorschrift? Omdat stoom wordt afgevoerd is het noodzakelijk om vloeistof toe te voeren. Ook de eisch van het zelfwerkend middel tegen watergebrek heeft alleen zin als stoom wordt afgevoerd. De getuige-deskundige heeft verklaard dat het voorgeschreven toebehooren niet op de vulkaniseerketel kan worden aangebracht en dat daarom van de voorschriften is afgeweken. Maar als van alle voorschriften afwijking is toegestaan dan blijkt daaruit duidelijk, dat het vulkaniseertoestel dan ook niet onder de Stoomwet valt. De beslissing van het Stoomwezen is zuiver willekeurig.

Het is jammer dat de zaak, die principieel is opgezet, niet tot een principieele beslissing zal kunnen komen, vervolgte spr. daar de dagvaarding geen strafbaar feit inhoudt. De officier heeft zijn requisitoir wel conform de wet ingericht doch niet volgens de dagvaarding, waarin van het niet bezitten van een akte van vergunning wordt gesproken, terwijl de wet het niet-vertoon van strafbaar stelt. De vraag of men een vergunning heeft doet niets ter zake, aangezien deze bij het toestel behoort evenals het nummerbewijs bij een auto. Het is heel goed mogelijk dat een toestel door een ander dan den eigenaar wordt gebruikt; daarom is het begrijpelijk dat niet het bezitten, doch het toonen door de wet strafbaar is gesteld. Spr. wees in dit verband op

het 5e lid van art. 12 van het Stoombesluit, waarin bepaald is, dat een akte van vergunning niet behoeft te worden overgeschreven voor vervoerbare stoomketels, die tijdelijk verhuurd zijn. Het ten laste gelegde houdt dus geen strafbaar feit in, zoodat verdachte in elk geval moet worden vrijgesproken. Spr. hoopte intusschen, dat de rechtbank desondanks gelegenheid zou vinden om haar oordeel over de zaak zelve uit te spreken.

De Officier betreurde in zijn repliek, dat de zaak door de opgeworpen nietigheid van de dagvaarding schipbreuk zal lijden en niet ten principale zal worden beslist. Spr. requireerde thans, dat verd. van rechtsvervolging zal worden ontslagen.

Conform den eisch werd bij vonnis van 1 November verdachte door de Rechtbank van alle rechtsvervolging ontslagen.

Hieronder volgt het vonnis van 1 November door de Rechtbank uitgesproken.

No. 547.

IN NAAM DER KONINGIN.

Tusschen den Officier van Justitie bij de Arrondissements-Rechtbank te Tiel, ter eene zijde

En Pieter Henri Buisman, van beroep tandarts, oud 40 jaren, geboren te Winssum 12 April 1888 en wonende te Tiel, Gasthuisstraat, verdachte ter andere zijde.

De Arrondissements-Rechtbank te Tiel,

Gezien de akte van dagvaarding den 6den October 1928 beteekend, waarbij de verdachte is gedagvaard om te recht te staan in hooger beroep ter zake van hetgeen is vermeld in de hem bij den eersten aanleg der zaak op 25 Juli 1928 door den deurwaarder Hendrikus van Bremen beteekende dagvaarding.

Gezien deze laatste dagvaarding bij welke aan verdachte is te laste gelegd, dat hij op, althans omstreeks 4 April laatstleden te Tiel, als hoofd van een tandheelkundige inrichting, een vulcaniseerketel, ingericht om uit water, althans eenige vloeistof, stoom voort te brengen en werkend onder een stoomdruk van ongeveer 7 kilogram op den vierkanten centimeter en in ieder geval bestemd om onder een grotere drukking dan die van de dampkring te werken, heeft gebruikt en in werking gebracht, zonder daartoe een door of namens den Minister

van Arbeid, Handel en Nijverheid uitgereikte akte van vergunning te hebben.

Gezien het vonnis naar aanleiding van deze dagvaarding door den Kantonrechter te Tiel op 17 September 1928 op tegenspraak gewezen tegen verdachte;

Gezien de acte d.d. 21sten September 1928 waarbij de Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij het Kantongerecht te Tiel van dat vonnis is gegaan in hooger beroep.

Gezien het deurwaarders-exploit van den 24 September 1928 houdende aanzegging van wege het Openbaar Ministerie van het ingesteld hooger beroep.

Gehoord de voordracht van den Officier van Justitie,

Gehoord de mondelinge en beëdigde verklaringen van den getuige-deskundige, en de verdachte in zijne antwoorden op de onderzaging, mede gehoord de vordering van den Officier van Justitie, strekkende: — „Dat het der Rechtbank behagen moge het vonnis waarvan beroep te vernietigen en den verdachte schuldig te verklaren aan als gebruiker van een stoomketel, die in werking hebben, zonder aan den ambtenaar op diens vordering het schriftelijk bewijs der ingevolge art. 4 der Stoomwet vereischte vergunning te toonen.

Gehoord de nadere vordering van den Officier van Justitie, strekkende dat de Rechtbank het beroepen vonnis zal vernietigen en verdachte zal ontslaan van alle rechtsvervolging;

Gehoord de verdediging van verdachte, bijgestaan door zijn raadsman Mr. S. Rink, advocaat te Tiel;

Overwegende, dat blijkens de inleidende dagvaarding verdachte is gedagvaard om te verschijnen ter terechtzitting van het Kantongerecht te Tiel van 14 Augustus 1928, terwijl zich onder de stukken niet bevindt een proces-verbaal dier terechtzitting van 14 Augustus 1928;

Overwegende dat derhalve niet is gebleken of bij die terechtzitting de voorgeschreven vormen zijn inachtgenomen en onder meer niet vaststaat of die terechtzitting wel is gehouden in het openbaar, hetgeen artikel 20 der wet op de samenstelling der Rechterlijke Macht en het Beleid der Justitie op straffe van nietigheid voorschrijft, zoodat het vonnis des Kantonrechters alleen reeds op dien grond moet worden vernietigd en de Rechtbank opnieuw recht behoort te doen;

Overwegende, dat verdachte ter terechtzitting heeft verklaard, dat hij op 4 April 1928 te Tiel, als hoofd van een tandheelkundige in-

richting, een vulcaniseerketel, ingericht om uit water stoom voort te brengen en werkend onder een stoomdruk van ongeveer 7 kilogram op den vierkante centimeter en in ieder geval bestemd om onder een grooteren drukking dan die van de dampkring te werken, heeft gebruikt en in werking gebracht, zonder daartoe een door of namens den Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid uitgereikte akte van vergunning te hebben; dat zij dien ketel thans in indicio aanwezig ziet;

Overwegende, dat Marinus, Jacominus le Mahieu ter terechtzitting op grond van eigen waarneming als getuige heeft verklaard, dat hij op 4 April 1928 ten huize van verdachte te Tiel in een tandheelkundige inrichting den in indicio aanwezigen ketel, zijnde een vulcaniseerketel, ingericht om uit water stoom voort te brengen en werkend onder een stoomdruk van ongeveer 7 K.G. op den vierkanten centimeter en in ieder geval bestemd om onder een grootere drukking dan die van de dampkring te werken, in werking heeft aangetroffen; dat verdachte hem desgevraagd verklaarde geen vergunning te hebben hem door of namens den Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid uitgereikt tot het in werking hebben van dien ketel;

Overwegende, dat door voormelden inhoud der bewijsmiddelen de Rechtbank de overtuiging heeft bekomen, dat de verdachte het feit heeft begaan hem bij dagvaarding telaste gelegd met dien verstande, dat het feit is gepleegd op 4 April 1928 en de ketel was ingericht om uit water stoom voort te brengen;

Overwegende, dat de beslissing der Rechtbank dat het feit door den verdachte is begaan steunt op de reden gevende feiten en omstandigheden vervat in elk der voormelde bewijsmiddelen, bevattende die uitsluitend dusdanige feiten en omstandigheden, welke als zoodanig door de Rechtbank worden aangewezen;

Overwegende, dat een dusdanige vulcaniseerketel is een toestel om uit eenige vloeistof stoom voort te brengen, zij het ook dat die stoom niet wordt afgevoerd, doch slechts gebruikt om de spanning in den ketel te verhoogen en dus is een stoomketel volgens artikel 1 der stoomwet;

Overwegende, dat de Rechtbank niet vermag in te zien dat een dusdanige stoomketel niet zou zijn een stoomketel overeenstemmend met de bedoeling en strekking der Stoomwet, daar toch die wet zich ten doel stelt het toezicht op het gebruik van stoomtoestellen te regelen in verband met de veiligheid en deze ook eischt dat aan kleine

toestellen als het onderhavige de meest strenge voorschriften worden gesteld;

Overwegende echter dat het niet *hebben* van eene vergunning als in de dagvaarding gesteld en, hierboven als bewezen aangenomen niet inhoudt het plegen van een strafbaar feit en artikel 29a der Stoomwet alleen het niet toonen dier vergunning strafbaar stelt, zoodat waar het bewezen verklaarde ook bij geen enkele andere strafbepaling wordt strafbaar gesteld de verdachte van alle rechtsvervolging moet worden ontslagen;

Gezien artt. 352 en 398 van het Wetboek van Strafvordering,

Rechtdoende in hooger beroep:

Vernietigt het vonnis door den Kantonrechter te Tiel op 17 September 1928 gewezen tegen Pieter Henri Buisman en opnieuw recht doende:

Verklaart bewezen, dat verdachte heeft begaan het feit, zooals dat hierboven als bewezen is aangenomen;

Verklaart dat feit niet te zijn een strafbaar feit.

Ontslaat den verdachte deswege van alle rechtsvervolging.

Dit vonnis is gewezen door

Mr. W. J. HOFDIJK, *fgd. President.*

Mr. E. J. W. TOP, *Rechter.*

Mr. D. VISSER, *Rechter,*

in tegenwoordigheid van Mr. G. VAN ITALLIE, waarn. Griffier, en uitgesproken ter Openbare Terechzitting van Donderdag den 1sten November 1928 door Mr. E. J. W. TOP.

910

211.2

(Get.)

W. J. HOFDIJK.

E. J. W. TOP.

VISSER.

G. VAN ITALLIE.